

ע"פ 42030/10/18 - פיאונה דרמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"ת 18-10-18 42030 דרמן נ' מדינת ישראל

עפ"ת 18-11-18 63445 דרמן נ' מדינת ישראל

תיק חיזוני: מס' תיק חיזוני

בפני כבוד השופטת חייה זנדברג
מערערת פיאונה דרמן
נגד מדינת ישראל
משיבת **פסק דין**

ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום לערורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) בהמ"ש 18-07-6083 מיום 22.8.2018; ערעור על ההחלטה של בית-משפט השלום לערורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) בהמ"ש 18-08-5582 מיום 21.10.2018. הדיון בשני העערורים אוחד.

הבקשות להארכת موعد להישפט

1. המערערת הגישה לבית-המשפט קמא שני בקשה להארכת מועד להישפט. בקשה אחת הוגשה ביום 26.7.2018 והיא עסקה בדו"ח שמספרו 61117203465 וענינו נהייה במהירות מופרצת שבוצעה ביום 26.3.2018. הדו"ח נמסר למערערת על אתר עלי-ידי שוטר (המ"ש 18-07-6083). בקשה שנייה הוגשה ביום 15.8.2018 והיא עסקה בדו"ח שמספרו 9051160242 וענינו נהייה במהירות מופרצת שבוצעה ביום 14.2.2018, כפי שתועדה במצולמה מס' 3 (המ"ש 18-08-5582).

2. הטיעון שנטען בשתי הבקשות להארכת מועד להישפט היה אחד: המערערת טענה כי הוגשה במועד הקבוע בדיון בקשה להישפט, אך מחמת שגגה (כך לפי הנטען) בין זוגה של המערערת שלם את הדו"חות עד קודם לכך. המערערת טענה כי נימוק זה - שיטסדו בהגשת בקשה להישפט במועד - יש בו כדי להוות טעם להארכת מועד להישפט חרף תשלום הדו"חות. לגופם של דברים, טענה המערערת ביחס לדו"ח שנמסר לה על-ידי השוטר, כי היא כופרת בביטוי העבירה, וביחס לדו"ח שתועדת במצולמה כי היא מבקשת להסביר את הדו"ח לאחר. כן טענה המערערת לאכיפה ברורנית בשל כך שלטענה המדינה נוהגת לעיתים לאייתר לבקשת הדומות לבקשת הנוכחות.

3. המשיבה התנגדה לבקשתו. המשיבה טענה כי משהדו"חות שלומו, רואים את המערערת כמו שהורשעה ונשאה את עונשה (כך בראוי בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982]). כמו כן, לטענת המשיבה, לא צורפו כל אסמכתאות התומכות בטיעוני המערערת ולא הוכח עיוות דין שייגרם לה.

4. בית המשפט קמא דחה את שתי הבקשות (ראו החלטות מיום 22.8.2018 ומיום 21.10.2018). בית-המשפט קמא עמד בחחלתו על כך שטעמי הבקשות אינם מבוססים נימוק להארכת מועד להישפט ואינם מבוססים חשש לעיוות דין. עוד קבע בית-המשפט קמא כי המקרים אליו הפעם ב"כ המערערת אינם מקימים את טענת האכיפה הברורנית.

5. על החלטות אלו הוגשו העערורים הנוכחיים, שהדיון בהם אוחד.

6. בערעורים טענה ב"כ המערערת כי נסיבות המקירה הנוכחי הן "חוודיות בשל כך שבתו록 תקופת המועד הקבועה בדיון ביקשה המערערת להישפט, ואין לזקוף לחובתה את השגגה שנפלה כאשר ב-זוגה שילם את הנקנות מבלתי להיוועץ בה. כן טענה ב"כ המערערת לאכיפה ברורנית. לפיכך, ביקשה ב"כ המערערת כי הערעור יתקבל ויוארך המועד לערערת להישפט בגין שני הדו"חות הנ"ל.

7. ב"כ המדינה טענה כי דין הערעורים להידוחות. ב"כ המדינה הצבעה על כך שלפי פסיקת בית-המשפט העליון נסיבות כגון אלו שבפנינו אינן מקומות עילה להארכת מועד להישפט. עוד טענה ב"כ המדינה כי טענותיה של המערערת לגופם של דברים אין בהן כדי להקים חשש לעיוות דין. אשר לטענת האכיפה הברורנית, ב"כ המדינה טענה כי המקרים הספורים אליהם הפניה ב"כ המערערת שונים בסיסותיהם מהמקירה הנוכחי, ולכן לעמדתה דין טענת האכיפה הברורנית להידוחות.

דין והכרעה

8. דין הערעורים להידוחות.

9. סמכותו של בית המשפט להאריך את המועד להישפט בגין דו"ח תעבורה (לרבות דו"ח שלום) קיועה בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. גדריה של הסמכות האמורה בוארו בפסקת בית-המשפט העליון. בرع"פ 2937/2017 **פלדמן נ' מדינת ישראל** (2017) נדון מקרה שניסיונו דומوت להפליא לנסיבות המקירה הנוכחי. מדובר שם במי שנרגשו לחובתו דו"ח תעבורה והוא בקש מועד להישפט בגיןו, אלא שבינתיים הדו"ח שלום והමבקש טען כי אשתו שלימה עבورو את הדו"ח בשגגה. בעניין **פלדמן**, כמו במקרים הנוכחים, הטענה שהועלטה הייתה שנסיבות בהן הוגשה בקשה להישפט ממועד מהוות מקירה חריג המצדיק הארכת מועד להישפט, חרף תשלום הדו"ח. הדרגות הראשונות דחו את הטענה, והדברים התאשרו על-ידי בית-המשפט העליון, כאמור:

"גם אם נכון הוא, כי התשלומים התקבעו על ידי אשתו של המבקש, הרי שאין לראות במקרה חריג, המצדיק הארכת מועד לאחר תשלום הקנס, וזאת נוכח DIDUTH של המבקש על דבר קיומו של הדו"ח, ובשל היעדר נסיבות מיוחדות בעניינו של המבקש... וכך מכך, לא עולה חשש מפני אי-צדק או עיוות דין בעניינו של המבקש... המבקש לא טרח להציג, במסגרת בקשה זו או בפני הערכאות הקודמות, מהן טענות ההגנה שיש ברשותו, בעניין העבירה המיחסת לו" (שם, בפסקה 3 להחלטה).

10. הוא הדיון בעניינו. שני הדו"חות כאן שלמו ביום 16.4.2018, והבקשות להישפט בגין הוגשו במהלך חודש יוני 2016. בהתאם לפסקה בעניין **פלדמן**, שגנת התשלומים הנטענת אינה מבוססת כשלעצמה עילה להארכת מועד להישפט, ועל כן דין טעונה זה של המערערת להידוחות.

11. בהקשר זה, לא סברתי שיש מקום לקבל את האבחנה לה טענה ב"כ המערערת. לטענתה, מקום בו הדו"ח משולם **לאחר** הגשת הבקשה להישפט - כמו בעניין **פלדמן** - אזי יש בכך כדי להעיד על כך שהאדם שביבש להישפט התחרט. מה שائي כן מקום בו הדו"ח שלום - כמו בעניינו - **לפני** הגשת הבקשה להישפט. לכן, לעומת זאת, יש להיעתר במקירה הנוכחי לביקשות המערערת להארכת מועד להישפט. אולם, אבחנה זו אינה מתישבת עם ההחלטה בעניין **פלדמן**. שכן בעניין **פלדמן** לא מדובר במי שהתחרط וחזר בו מרצונו להישפט אלא למי שטعن (כמו בעניינו) שהדו"ח שלום בשגגה על ידי אשתו. לכן דין טעונה זה של ב"כ המערערת להידוחות.

12. ועוד: בדומה לעניין **פלדמן**, המערערת בעניינו לא הצבעה על חשש לעיוות דין. ביחס לדו"ח התנוועה שנרשם על-ידי שוטר ואשר נמסר לערערת על אתר, טענת המערערת בתצהורה היהתה כללית ומעורפלת, וכל שנאמר על-ידה הוא כי "יש לי טענות כבודות משלך כנגד האישום המיחוס לי", באשר לא נסעתו בנסיבות המיחסת לי בדו"ח" (סעיף 5 לتظاهر מיום 12.6.2018 בהמ"ש 6083-07-18).

13. ביחס לדו"ח התנוועה שתועדת במצלמת א/3, כל שטענה המערערת הוא כי "יש לי טענות כבודות משלך כנגד האישום המיחוס לי" באשר לא נהגת ברכב במועד העבירה" (סעיף 5 לتظاهر מיום 12.6.2018 בהמ"ש 18-08-5582). המערערת לא טענה דבר מעבר לכך. היא לא פירטה מיהו הגורם שונגן, לטענתה, ברכב במועד הרלוונטי; היא לא פירטה כיצד היא זוכרת ויודעת זאת ובאלן נסיבות אדם אחר נהג ברכב הרשות על

שםה; והוא לא צירפה תצהיר מאת האדם הנטען.

14. בית-המשפט העליון כבר פסק כי טענות כליליות ומעורפלות מעין אלו אין בהן כדי להקים חשש לעיוות דין. דברי כב' השופט שהם ברע"פ 17/8427 **מדינת ישראל נ' סאלם** (2018):

"אין די בהחשת העבירה בכך להקים חשש לעיוות דין... בעניין סמארה [רע"פ 14/8626] טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו בזוויג בעבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן 'תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה...' (שם, בפסקה 37 לפסק-הדין).

15. על כן, אין עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא שקבע ביחס לדוח הראeson כי המערערת "לא עומדת בתנאי... שעוניינו עיוות דין שייגרם לה, זאת בהעדר ביסוס הטענה כי 'קיימות לה טענות כבדות משקל כנגד האישום המזוהה לה'", והוסיף וקבע ביחס לדוח השני כי המערערת "אינה מצינית בבקשתה או בתצהיר מי נהג ברכב... יש להציג ראיות ממשיות להוכחת האמור". כאמור, קביעות אלו של בית-המשפט קמא מתיישבות היטב עם פסיקתו של בית-המשפט העליון.

16. (יעור כי המערערת הלינה על כך שבהחליטתו בהמ"ש 18-08-5582 (בעניין הדוח בו ביקשה המערערת הסבה לאחר) התייחס בית-המשפט קמא לכך שהמערערת ביקשה הסבת הדוח לאביה. זאת, בשעה שלאמתו של דבר המערערת מבקשת הסבת הדוח לאחר, שאינו אביה. אולם, לטיעון זה אין כל נפקות משמעות בין כך ובין כך המערערת לא פירטה מי הוא אותו אדם אחר אליו היא מבקשת להסביר את הדוח, ומשמעות שלא צורף תצהיר תומך מטעם אותו אדם אחר. בהעדר הפירוט הנדרש לא הוכיחה המערערת את טענת עיוות הדיון).

17. ולבסוף, לטענת האכיפה הברנית: ב"כ המערערת הפונתה לשני מקרים, שניהם משנה 2014 (כלומר, זמן לא מבוטל לפני ההחלטה בעניין פולדמן), בהם הסכימה המשטרת להסביר דוחות חרף תשולומם. אולם, נסיבות המקרים המדוברים שונות לחלוין מניסיבות המקירה הנוכחות. שם דובר בהסביר דוחות שנתמכה בתצהירים של מי שנגא ברכב בזמן הרלוונטיים. מה שאין כן בענייננו. נמצא כי המערערת לא ביססה את טענת האכיפה הברנית.

18. מטעמים אלו, הערעורים נדחים.

אשר על כן, הערעורים נדחים.

ניתנה היום, ט"ו אדר ב' תשע"ט, 22 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.